

WPROWADZENIE DO SYMPOZJUM

Czcigodny Księżę Rektorze!
Szanowny Księżę Dyrektorze Misji Krajowych!
Drodzy Goście i Współbracia!

Dyrektorium prowincjalne księży sercanów na pierwszym miejscu właściwych form sercańskiego apostołatu, form wpływających ze specyfiki naszej duchowości, wymienia pracę rekolekcyjno-misyjną (por. DP 127). Pozycja ta nie jest przypadkowa, gdyż praca ta jest skutkiem mozolnych wysiłków podejmowanych w ciągu minionych 70 lat. Praktycznie ten typ apostołstwa towarzyszy nam od początku naszej obecności w Polsce i wiąże się z zakorzenianiem się sercanów w Kościele Chrystusowym w kraju nad Wisłą. I tak sercanów najłatwiej można było poznać, a właściwie rozpoznać po prowadzonych rekolekcjach parafialnych i misjach intronizacyjnych Bożego Serca.

Zapewne przywołane zostaną dzisiaj osoby, które mimo nieco pożółkłych nagrobkowych zdjęć i nieubłaganie mijającego czasu diamentem ostały się w naszej pamięci. To one tworzyły zręby sercańskiego przepowiadania Dobrej Nowiny; to one stawiały misyjne krzyże przy kościołach; to one zabiegały o to, by w polskich domach wisiał obraz Serca Jezusowego i by całe rodziny poświęcały się Miłości – Miłości wpływającej właśnie na krzyżu z otwartego źródła Bożej miłości. Jesteśmy winni im dzisiaj wdzięczność, szacunek, pamięć i modlitwę.

Obecne czasy i zachodzące w świecie zmiany stanowią nowe wyzwanie dla osób zaangażowanych w misje i różnego typu rekolekcje. Stąd nie bez powodu stanowiło to przedmiot naszych wspólnych przemyśleń podczas ubiegłorocznej konferencji prowincjalnej. Propozycje, które wtedy padły, zostały opracowane, a następnie przekazano je nam do zrealizowania w postaci konkretnych celów. Ufamy, że owoce tych wysiłków przełożą się na realia codziennego życia i jeszcze bardziej ożywią ten rodzaj naszego apostołatu.

Kończąc słowo wprowadzające, pragnę dodać, iż uważam, że dobrze się stało, że sympozjum zatytułowane *Głosić Serce* ma miejsce w Stadnikach – tu, gdzie wzrasta młode pokolenie sercanów, gdzie dojrzewają duchowi synowie o. Dehona i przygotowują się, by przejąć i przekazywać charyzmat miłości i wynagrodzenia Najświętszemu Sercu Pana Jezusa. Oby nie zabrakło tutaj nigdy tych, którzy będą uczyć, jak głosić innym Serce, którego miłość poznaliśmy i której to miłości uwierzyliśmy... Oby nie zabrakło też tych, którzy tę naukę będą przyjmować i przemieniać w trud pracy rekolekcyjnej i misyjnej w parafiach czy specjalistycznej wśród duchowieństwa i osób konsekrowanych – krótko mówiąc – by nie zabrakło tych, którzy będą służyć cywilizacji miłości.

Przekazuję wszystkim obecnym serdeczne pozdrowienia od ks. prowincjała Tadeusza Michałka, który przebywa obecnie w Afryce Południowej, gdzie pracuje ośmiu naszych współpracowników z Polski.

Życzę zarówno organizatorom, jak i uczestnikom tego sympozjum, aby to spotkanie na nowo uwrażliwiło nas na znaczenie posługi słowa i wagę przepowiadania Ewangelii współczesnemu człowiekowi – człowiekowi, który nieprzerwanie szuka i potrzebuje Serca.

ks. dr Robert Ptak SCJ
asystent prowincjała